

Деспотътъ се обърна като ужиленъ, закопча набързо туниката си, спусна се надолу по извитата каменна стълба.

Майка му имаше право. Ако Ерикъ вземѣше победата, положението му щѣше да бѣде по-лошо, отколкото ако Борилъ надвиеше латинитѣ. Войскитѣ на умразния узурпаторъ нѣмаше на много драго сърдце да лѣятъ кръвта си противъ деспотъ Слава, сина на по-младата Калоянова сестра. И после, единъ Борилъ победителъ на латинитѣ, щѣше първомъ да преследва поразенитѣ войски на врага по петитѣ имъ, чакъ до Константиновградъ, вмѣсто да задържи людетѣ си въ трудната обсада на околнитѣ, защитни крепости на Цѣпинската непристъпна твърдиня. Ала ако победѣше Ерикъ...

Желѣзната вълна на рицаритѣ щѣше да залѣе по пѣтя си къмъ северозападъ и неговитѣ владения: Кричимъ, Мелникъ, Констандово.

Все пакъ трѣбваше да отиде на време въ помощ на латинитѣ. Сега — можеби — бѣше вече късно. Или не. Той щѣше да приготви за походъ опълченията си, щѣше да трѣгне съ тѣхъ, ала като забави пѣтя си, като избѣгва срещата съ латинитѣ, преди решителната брань.

Славъ изтича къмъ жилищната сграда на крепостта, облѣче се въ прилична, деспотска премѣна, зарѣча предъ входа на главната кула да го чакатъ десетъ конници копиеносци, сбoguва се съ майка си, която го бѣ настигнала, трѣпнеща отъ любопитство и тревога.

— Слизамъ къмъ града да дигна на кракъ людетѣ си. Нѣма време за губене. Ипращамъ гончии и до другитѣ крепости, да събератъ още утре опълченията си долу въ равнинитѣ. Като изгрѣе слънцето, потегляме.

— Накѣде?

— Съ латинитѣ.

Госпожа Тамара въздѣхна облекчено. Затвори за мигъ очи, премисли.

— Не бързайте много да се срѣщате съ Ериковитѣ люде...

— Знамъ. Ти не ме учи...

Славъ едва забележимо се засмѣ. Доброто му настро-